

ΠΑΡΑΔΟΣΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÉ ROMANE

..... Η ΣΕΙΡΗΝΑ

Ο Πέτρος Άλαιν, ήταν περιήφανος για την πελώρια ξύλινη Σειρήνα που στόλιζε το μικρό του σπίτι.

Η Σειρήνα αυτή ήταν το μόνο αξιοπεριεργό πράγμα που υπήρχε στο χωριό Ρόκ. Άφου για πολύ καιρό στόλιζε την πρόφα ενός καρβιού κι έρχετο με το μεγαλύτερο κομμάτι της τα κήματα όλων των θαλασσιών του κόσμου, κατόπιν να γίνει το έξοτερο σπολιδί ενός φτωχού ψαράδου σπιτιού.

Ένα όμοιο καλοκαιρινό πρωί, ενώ ο Πέτρος στέγνωσε τα δίχτυα κι ύστερα στήθηκαν μπροστά στη Σειρήνα και την κίτταξαν με προσοχή.

Δύο ξένοι κατέβηκαν απ' το αυτοκίνητο, χαρέτησαν τον ψαρά, κι ύστερα στάθηκαν μπροστά στη Σειρήνα και την κίτταξαν με προσοχή.

Δεν ήταν πρώτη φορά που ξένοι άνθρωποι ερχόντουσαν να ιδούν τη Σειρήνα.

Ήταν, καθώς είπαμε, το μόνο αξιοθέατο αντικείμενο του μικρού χωριού. Το σπατάκι με τη Σειρήνα, ήταν γνωστό σ' όλα τα περίχωρα κι' όλου όσοι περνούσαν απ' το χωριό Ρόκ, σταματούσαν για να τη δουν.

Ο Πέτρος μάλιστα είχε φροντίσει να τυλίσει και κάρτες με την εικόνη του σπιτιού του, τις οποίες πουλούσε στους περσικούς ταξιδιώτες.

Έτσι κι' αυτό το πρωί, ο Πέτρος άφησε τα δίχτυα του και μπήκε στο σπίτι για να φέρη μερικές κάρτες για τους ξένους.

Ο παρ' ήμικονόμενος απ' τους ξένους πλησίασε τώρα τη Σειρήνα και, χαϊδεύοντας το κλισσοφιλότο κορμί της, είπε στο σύντροφό του: — Είπε ένα θαυμάσιο γλυκό το 11ου αιώνας. Ή αναλογίες του είναι θαυμάσιες. Είναι αριστοτέλεια αυτή η Σειρήνα!... Άν και η παλαιότητα και τα κήματα την έχουν φθείρει εδώ κι' εκεί και την έχουν κάνει να μοιάζει με είδωλο της Πολυνησίας, διατηρεί ωστόσο όλη της την ομορφιά, όλη την αρμονική και δομητική της κίνηση, που την κάνει να μοιάζει με τη «Νίκη της Σαμοθράκης».

Ο άλλος κύριος άκουγε με πολλή προσοχή.

Τη στιγμή αυτή τους πλησίασε ο Πέτρος, με τις κάρτες στο χέρι.

— Κύριοι, είπα, θέλετε ν' αγοράσετε κάρτες της Σειρήνας;

Τότε ο νεότερος απ' τους ξένους, είπε στον Πέτρο: — Δεν μιάς λές, πώς βρήθηκε αυτό το ξύλινο άγαλμα εδώ;

— Κύριε, απάντησε ο Πέτρος, το άγαλμα αυτό το ξέρω πάντα εδώ, σ' αυτή τη θέση. Κι' ο πατέρας μου κι' ο πατέρας του πατέρα μου κι' ο παππούς μου, το ήξεραν πάντα εδώ. Φαίνεται ότι

κάποιος απ' τους προγόνους μας αγόρασε κάποτε αυτή τη Σειρήνα από καμιά δημοπρασία, όπου θα πουλούσαν κανένα καλό ναναγιμένο καράβι. Το καράβι αυτό το πουλούσαν ως Ξηλαία βέβαια, κι' ο πρόγονός μας διάλεξε τη νεράδα που στόλιζε την πρόφα και την έφερε και την κάμφωσε εδώ στην πρόσοψη του σπιτιού του. Κι' από τότε είχε πάντα εδώ σ' αυτή τη θέση, που τη βλέπετε...

— Έ, λοιπόν, είτε πάλι ο νέος κύριος, τι θάλεγε, άν, αντί να σου αγοράσουμε τις εικόνες της, σου αγοράζαμε την ίδια τη Σειρήνα;

— Τι λέτε, κύριε; είτε ο Πέτρος. Να σας πουλήσω τη Σειρήνα; Θέλετε ν' άσπευθητε βέβαια. Μα άν θελήσουμε να την άποσπάρουμε απ' τη θέση της, μου φαίνεται ότι το σπίτι θα γαρμιστή. Για σκεφτήτε πόσα χρόνια μένει εδώ;... Είναι το καλό στοιχείο, είναι η ψυχή του σπιτιού. Κι' έπειτα δεν είμαι μόνον έγω ο κύριος εδώ πέρα. Έχει κι' η αδελφή μου Μαρία δικαίωμα σ' αυτό το σπίτι. Είμαι βέβαιος δέ, ότι κι' αυτή δεν θα θελήσει να πουλήσουμε τη νεράδα, που μιάς είδε να μεγαλώνουμε.

— Τότε, είτε ο μεγαλύτερος απ' τους ξένους, θα συνεννοηθώμε με την αδελφή σου. Θα σάς δώσουμε πέντε χιλιάδες φράγκα για τη Σειρήνα και θα σάς έμμενάσουμε το σπίτι, άν πάθη τίποτε.

— Πέντε χιλιάδες φράγκα για τη Σειρήνα!... φώναξε ο Πέτρος. Τι λέτε, κύριοι, δεν τη δίνω ούτε για πνήντα χιλιάδες.

Συγχρόνος όμως, ενώ ο ψαράς έλεγε τα λόγια αυτά, τα μάτια του λάμπανε από ήλιπστρία.

— Καλά, καλά, ως αφήσουμε τα παζάρια, είτε ο νέος κύριος. Θα διαλασκάσουμε την τιμή, εν ανάγκη, Άλλά οκένηνο και άποσάρουμε... Θα ξεναφήσουμε μεθαύριο, για να πάρουμε άντηντα.

Κι' οι δύο ξένοι, άφου κίτταξαν ακόμα μιά φορά τη Σειρήνα, μπήκαν στο αυτοκίνητό τους κι' έφυγαν.

Ή Σειρήνα αυτή ήταν το μόνο αξιοπεριεργό, που υπήρχε στο χωριό. Ήγητό και το φιλοσόφο των κωμά...

των. Για εκείνον τι φοβερό θα είναι αν την κλεισίουν σε κανένα από κείνα τα πένθιμα κτίρια, που τὰ λένε «Μουσεία»! Και πόσο θα παραθούν οι ψυχές των παλιούδων μας, διαν θά ίδουν το σπίτι τους χωρίς την αγαπημένη τους σύντροφο, τή Σειρήνα αυτή, που έζησαν και πέθαναν μαζί της...

— Έγώ, είπε ο Πέτρος, δεν πιστεύω στα στοιχεία και στις ψυχές τόσο πολύ, όπως εσύ. Μου φαίνεται λοιπόν, δια πρέπει να δώσουμε τή Σειρήνα.

— Κάμε δυι θέλεις, είπε ή Μαρία αναστενάζοντας.

Μετά δυο μέρες, έφτασαν πάλι οι δυο ξένοι. Αύτη τή φορά είχαν φέρει μαζί τους κ' ένα έγγραφο αγοράπωλησίας, έπιμο και σφραγισμένο, στο οποίο προθήμα ο Πέτρος δέχτηκε να βάλη τή υπογραφή του. Έννοείται, δυι πριν υπογράψει, διάβασε με τὰ λίγα γράμματα που ήξερε συνλιθιστά, το έγγραφο και είστερισε δυι οι δυο ξένοι θα του έδιναν γιά τή Σειρήνα δέκα χιλιάδες φράγκα.

Πράγματι, μόλις υπόγραψε, οι δυο ξένοι του μέτρησαν το ποσό κ' έτσι ή πώλησης τής νεράιδας ήταν πάλι τετελεσμένο γεγονός.

Μετά λίγες μέρες, οι δυο ξένοι θά γύριζαν στο χωριό κ' έργατες γιά ν' αποσπάσουν τή Σειρήνα απ' τή θέσι τής και νά τή πάνε μακριά.

Τήν ήμέρα τής μεταφοράς τής Σειρήνας μιὰ σιγανή και πικρή βροχή έπεριτε. Οι ξένοι φτάσανε σέ λίγο με τους έργατες, πήρανε τή Σειρήνα και φύγανε.

Κλεισμένοι τώρα στο σπίτι του, ο Πέτρος έννοιωθε ένα παρόξενο φόβο από του σφιγγή τήν καρδιά. Του κίονο άνοιγε κάθε τόσο το σινοτάμι του ντουλαπιού του κ' έπαιρνε στα χέρια του τὰ δέκα χιλιάγρα, που του ήγαν δώσει οι ξένοι γιά τή Σειρήνα. Τίποτε δεν μπορούσε νά τόν καθησυχάσει. Κι' όταν νύχτωσε, έπεσε στο κρεβάτι του σχεδόν άρρωστος. Δεν μπορούσε νά κοιμηθί και σπαιροφύριζε κ' άγωνία, σαν κοίσιμένη ψυχή.

Κατά τὰ μεσάνυχτα, μιὰ τρομαρή ήσέλια ξέσπασε. Ο άγέρας ουράλιζε σαν ήλιο και το σπίτι του Πέτρου έντριε ήσιο με βάρα χαμένη μέσα στην άρσιμένη θάλασσα. Ύστερα μονομιás δια σόπασαν. Και σέ λίγο, μέσα στη σιωπή, ο Πέτρος νόμισε πως άκούει μυστηριώδεις στεναγμούς και βογγητά έξω απ' το σπίτι του.

Ο ήρωος αυτός ξύπνησε και τήν άδελφή του. Φοβισμένη άφουγκράστηκε γιά μιὰ στιγμή στην πόρτα, κ' βστερα σταυροκαθήθηκε, βγήκε έξω και τράβηξε προς το σπίτι μιás θειάς τής.

Τραβηγμένος από μιὰ άκατανίκητη δύναμη, ο Πέτρος σηκώθηκε επάνω και βγήκε κ' αυτός στην πόρτα.

Πικρή ήμίχλη σκέπαζε τὰ πάντα όλόγυρα. Και μόνον άντίκρυ προς το μέρος τής θάλασσας φαινόονταν δυο κίονα φάτα.

Έξωφρα δυνατός άνεμος σηκώθηκε και παρόστρεψε ένα πλοιο κωμάτι τής ήμίχλης. Και τότε ο Πέτρος είδε μερικά μόνον μέτρα μακριά από τήν ακρογιαλιά νά έρχεται προς το μέρος του ένα πλοιο κλώσιμο, με τρία κάρτια, και με άνοιγμένα δια του τὰ πανιά, ένα πλοιο ήσιο κ' κείνα τὰ κάρτια που βλέπονταν στις παλιές ζωγραφίες.

Φαντάσιματα πηγαυνοχρόνιουσαν μέσα στο πλοιο, κ' άκούονόντουσαν διάφορες μυστηριώδεις ποσοταγές: «Έμωρός!... Γοήγορα!... Όλοισα!... Καπετάνιο!...».

Ο Πέτρος, άνατιζόμενος από δυνατό φόβο, με το αίμα του παγωμένο απ' τή φρίκη, δέκονε, καθώς το πλοιο πλησίαζε, μιὰ Σειρήνα στην πλώρη του, μιὰ Σειρήνα δολοφόντουσα, ή οποία τόν κούταζε με μάτια που άστραφταν και σπαθίαζαν.

Ήταν ή ίδια Σειρήνα πουχέ πουλήσει στους ξένους.

Ο δυστυχισμένος ψαράς ύπαυώθηκε τρέμοντας προς το σπίτι του. Άλλά ή Σειρήνα ήλο μεγάληνε, μεγάλωνε και προχωρούσε κατευάν του, σκοφόντας άγρια, ουράλιόντας πάλι βροντορά κ' απ' τήν τρομαυμένη θάλασσα...

Τή στιγμή αυτή μιὰ απαρακνή κραυγή κ' ένας τρομερός θόρυβος ξύπνησαν όλο το χωριό.

Τρομαυμένοι οι χωρικοί, έτρεξαν προς το σπίτι του Πέτρου. Μα το σπίτι του ψαρά έδεν ύπηρεζε πάλι, ήταν τώρα ένας σωρός έρείπιων.

Αφουγκράστηκε γιά μιὰ στιγμή στην πόρτα, σταυροκαθήθηκε και βγήκε έξω...

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΧΙΟΝΙ

Έλεφε το πρώτο χιονι και χορειύμα πολλοί, από έρωτα τρελλοί και τρελλές σ' ένα σολόνι.

Παίζουμε χιονιές; φωνάζει μαυρομάτα πεταχτή και χιονιά τουουχτή-τουουχτή στο κεφάλι μου τρανιάζει.

Ήταν σύνθημα πολέμου, τέτοιο πύρ πολεμικό τέτοιο φοβερό καιρό δεν τόν είχα δει ποτέ μου.

Έρωτας έκει τή υπάλλη από χέρι τρυφερό ποσοφίγγες μέσ' στο χορό κ' ήταν δυο άφροδες και γάλα.

Μιά χιονιά μου τούρα! χτυπάει στο λαμού τής το σταυρό κ' από κεί στο θησαυρό του κοροάει καταραλλεί.

Με χειροφύρου προθήμα νά τή βγάλω γιά ζητά, μα 'χε λούσει και κρατά ... δυο υπάλληες ανά μιá!

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΙΣ ΝΕΑΡΑΝ

Τὰ δοντάκια σου μάς τρίβεις γιά νά δείξης δυι έχεις και νά χρήματα λυσσά, τραπεζίτες και...μασάς!

ΣΕ ΥΠΟΨΗΦΙΟ ΒΑΦΗΑ

Μαθημένος στις μογιές, νά κ' αυτός στις έκλογές.

Κι' ο λαός αν τόν μαυρίσει, ή μογιά δεν θα κοστίζει!

ΣΕ ΜΙΑ ΜΥΤΑΡΟΥ

(Παρωδία γνωστού ποιήματος)

Ω σὺν δέν είσαι ή Ήγρωά, άλλ' ούτε ή λευκογάλανη Άφρο (δίτη, μουάιζες με λυγερόκομο κισσό κ' είσαι ή ιδέα κάποιου μυταρά τε (χνίτη.

Σ' εβύξαζαν θυελλογέννητες θεές (και λάιμες, στον Όλιμπο έγεννήθης ή στά Πι (θαράδινα, έκει που κανατάς—Φειδίας κείνε (σάμνιες.

Ω, αν σε κλέβουν, θά φωνάξω: (—Άδεια!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Το κορίτσι μέσ' στο όρκο εννε άγγελος και κούδλα, άλλά μέσα εις το σπίτι εννε δαίμονας, πανούκλα!

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΗ ΤΟΥ ΒΣΤΑΙΡΟΥ

Όταν ο δούξ του Πατέλιου, έξηντάρης πιά, άποφάσισε νά παντρευθί μιὰ χαριτωμένη καπέλλα, που δεν είχε κλεισει ακόμα τα ει- σεασματώματος Γκωρός. Βρέθηκε σέ πολύ δύσκολή θέσι.

Κατά τὰ καθιερωμένα δηλαδή, έφρεσε, έπειτα από τήν τελετή του μυστηρίου, νά έκαρανήσει και τόν σχετικό πανηγυρικό, άνατίστοντας, σύμφωνα με τήν καθιερωμένη τότε συνήθεια, το γνωστό ευαγγελικό σήμα «Αβξάνεσθε και πληθήσεθε».

Έπειδή όμως, λόγω τής μεγάλης διαφοράς ήλικίας του ζευγαριού, ήταν άναίμοστο νά μιλήσει έπ' αυτού του θέματος, δεν ήξερε πουό άλλο ευαγγελικό σήμα ν' άνατιξή και βρισκόταν σέ άμηχανία.

Άφου πονοκεφάλιωσε κάμποσες μέρες, άποφάσισε στο τέλος νά έξομολογήθί τήν στενοχώρια που στο Βολταίρο, ο οποίος ήταν ένο- κίτης του. Όταν ο Βολταίρος τόν άκουσε, άρχισε νά γελά.

—Μά αυτό εννε εύκολώτατο, πατά μου! το έπτε. Άφου πρόκει- ται γιά τόσο... ταπεινό γάμο, το καταλληλότερο σήμα του Εύαγγε- λίου εννε το «Άφες αυτοίς, ού γάρ οίδασι τί ποιούσι!»

Κι' όταν τήν άλλη μέρα φάξανε στα έρείπια γιά νά βρουν το πτώμα του Πέτρου, δεν βοήσαν άπολύτως τίποτε.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΤΟ «ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ»
 Ρωμάτζο του κ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ, βγαλμένο απ' τή ζωή των βλαχώνων, των άνταμπώνων και των άλιανιάρηδων του παληού, καλού καιρού.

Και κανέναν ποτέ δεν έμαθη τί άκούγανε ο νέος μαράς κ' ή ξύλινη Σειρήνα, ή οποία χάθηκε τήν ήδα νύχτα απ' το μέρος που τήν είχαν βάλει οι δυο ξένοι που τήν άγόρασαν...